

dr. Kiss D. Csaba ügyvéd
Székhely: 1139 Budapest, Rozsnyai u. 20. „A” ép. II/25.,

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

IV/1193-4/2018

kezelt: 2018 OKT 10.

Idény: 1
Melléklet: db
Kezelőiroda:

az ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG részére

alkotmánybírósági ügyszám: IV/1193-3/2018.
elsőfokú bírósági ügyszám: Győri Járásbíróság: B.696/2016/14.
másodfokú bírósági ügyszám: Győri Törvényszék: Bf.221/2017/9.

tárgy: alkotmányjogi panasz kiegészítése
az Abtv. 55. § (3) bekezdése alapján közölt hiánypótlási felhívásra

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **dr. Kiss D. Csaba ügyvéd** (dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd, székhely: 1139 Budapest, Rozsnyai u. 20. „A” ép. II/25.,

[redacted] alatti lakos) **elítelt** korábban már csatolt meghatalmazással igazolt védője, a Győri Járásbíróság mint elsőfokú bíróság B.696/2016/14. számú ítéletével **ÉS** a Győri Törvényszék mint másodfokú bíróság Bf.221/2017/9. számon meghozott végzésével **szemben**, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, illetve az Alkotmánybíróságról szóló törvény 2011. CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a törvényes határidőn belül **előterjesztett alkotmányjogi panasz alapján a tisztelt Alkotmánybíróság előtt IV/1193-3/2018. ügyszámon folyamatban lévő eljárásban** a tisztelt Alkotmánybíróság által az Abtv. 55. § (3) bekezdése alapján 2018. augusztus 27. napján kelt, és általam 2018. szeptember 7. napján kézhez vett **hiánypótlási felhívásnak eleget téve** [redacted] alkotmányjogi panaszát az alábbiak szerint **egészítem ki** akként, hogy [redacted] alkotmányjogi panaszának a tisztelt Alkotmánybíróság felhívásában közölt hiányosságait pótolva **jelen beadvánnyal egységes szerkezetbe foglaltan** **terjesztem a tisztelt Alkotmánybíróság elé.**

A fentiekre tekintettel [redacted] indítványozó meghatalmazott jogi képviselőjeként **a kiegészítésekkel egységes szerkezetbe foglalt** alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, szíveskedjék megállapítani, hogy a Győri Törvényszék Bf.221/2017/9. szám alatt meghozott végzése megsértette [redacted] az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdései szerinti tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogát, mire tekintettel kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék a végzést – az elsőfokú büntetőítéletre kiterjedő hatállyal – megsemmisíteni.

Panaszom indokolásaként az alábbiakat adom elő.

I.

**Alaki legitimáció,
az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei,
a panasz formai befogadhatósága**

1. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A Győri Járásbíróság B.696/2016/14. számú ítéletében bűnösnek mondta ki [REDACTED] vádlottat 1 rb. garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés] és 1 rb. testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés], amiért őt 1 évre próbára bocsátotta.

Az ítélet ellen a vádlott az ítélethirdetéskor fellebbezést jelentett be, jogi képviselője útján írásban előterjesztett fellebbezés-kiegészítésében

- elsődlegesen a vádlott felmentését kérte bűncselekmény hiányában;
- másodlagosan a vádlott felmentését kérte bizonyítottság hiányában;
- harmadlagosan – a fenti két indítvány elutasításának esetére – a tényállás teljes körű felderítése érdekében szembesítés fogatosítását és igazságügyi orvosszakértő bevezetését kérte;
- negyedlegesen bármilyen részbizonyítottság esetére a lehető legenyhébb jogkövetkezmény (megrovás) alkalmazását kérte.

Másodfokon a főügyész az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban a Győri Törvényszék Bf.221/2017/9. számon meghozott jogerős végzése az elsőfokú ítéletet jóváhagyta.

A jelen panasszal támadott döntések tehát a Győri Járásbíróság B.696/2016/14. számú ítélete, illetve a Győri Törvényszék Bf.221/2017/9. számon meghozott jogerős végzése, amely garázdaság és könnyű testi sértés vétség elkövetése miatt megállapította a terhelt bűnösségét és vele szemben intézkedést alkalmazott.

2. Az indítványozó érintettségének bemutatása

Tekintettel arra, hogy a panasszal támadott bírósági határozat (az ítélet és a végzés is) jogerősen bűnösnek találta a terheltet, mégpedig – a lentebb részletesen kifejtett álláspontom szerint – a tisztességes eljáráshoz és a véleménynyilvánításhoz való alkotmányos alapjogot sértő eljárás eredményeként, így mind az ítélet, mind pedig a végzés őt közvetlenül érinti, ezért azzal szemben jogosult (jogi képviselő útján is) panaszt előterjeszteni az Abtv. 27. §-a alapján.

3. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A lefolytatott büntetőeljárásban a Győri Törvényszék meghozott végzés jogerős, azzal szemben további rendes jogorvoslatnak helye nincs. Megjegyzem, hogy mivel álláspontom szerint a végzés alapjául szolgáló tényállás a hibás – mégpedig éppen azért, mert az eljáró büntetőbíróságok megsértették a tisztességes eljáráshoz való jogot –, a végzés a Be. alapján felülvizsgálati kérelemmel sem támadható feltehetően haszonnal, mert a felülvizsgálat során a jogerős végzésben megállapított (téves) tényállás lenne az irányadó.

Mindezekre tekintettel akként nyilatkozom, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, további jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Nyilatkozom továbbá, hogy az ügyben a Kúria előtt felülvizsgálati eljárás nincs

folyamatban, továbbá nyilatkozom arról is, hogy jogorvoslatot a törvényesség érdekében, perújítást az ügyben nem kezdeményeztünk.

4. **Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje**

A büntetőeljárásban a terhelt részére a végzés postai úton 2018. május 10.-én került feladásra a postán, amelyet 2018. május 15.-én kapott kézhez, amire tekintettel a tisztelt Alkotmánybíróság által kiegészíteni kért panaszt a 60 napos törvényes határidőn belül terjesztettem elő. Annak alapján a tisztelt Alkotmánybíróság előtt IV/1193-3/2018. ügyszámon folyamatban lévő eljárásban az Abtv. 55. § (3) bekezdése alapján 2018. augusztus 27. napján kelt hiánypótlási felhívás került kibocsátásra, amelyet 2018. szeptember 7. napján vettem kézhez, így azt a megszabott határidőn belül egészítettem ki jelen beadvánnyal.

II.

A panasz tartalmi befogadhatósága

5. **A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességről**

A panaszos a jelen ügyben állítja, hogy a panaszolt határozat megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdésében biztosított, a tisztességes eljáráshoz való és a védelemhez való jogát, és ez a jogsérelem érdemben befolyásolta a bírói döntést.

A panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nyilvánvalóan az Alaptörvényben biztosított jog, amelynek sérelme konkrét alapjogsérelmet valósít meg, s mint ilyen alkotmányjogi panasz alapjául szolgálhat az Abtv. 27. § a) pontja alapján. Ezen alapvető jog természetesen nem biztosít jogot a mindig helyes vagy igazságos döntéshez, mert – amint arra a 3352/2012. (XI.12.) AB végzés is rámutat – a bíró ténybeli vagy jogi tévedését az igazságszolgáltatás mai rendszere magában hordozza. A panaszos ezért a jelen eljárásban nem is azt vitatja, hogy az ítélet és a végzés érdemben helytelen lenne (noha, magától értetődik, a panaszos a fentieket érdemben is súlyosan tévesnek tartja, különben – alkotmányos jogok sérelme ide vagy oda – nem terjesztené elő a jelen panaszt).

A panaszos azt sérelmezi, hogy a Győri Törvényszék (továbbá az első fokon eljáró Győri Járásbíróság) nem biztosította számára a tisztességes eljáráshoz való jogot, nem érvényesítette a tisztességes eljáráshoz való jog szerves részét képező, normatív tartalommal bíró alkotmányos alapjogokat (úgy mint az ártatlanság vélelme, az *in dubio pro reo* elve és a védelemhez való jog – különösen utóbbi esetében említendő meg, hogy az objektív valóság feltárásának és bizonyításának nem adott helyt a bíróság).

6. **A bírói döntést érdemben befolyásoló alapjogsérelem mint az alkotmányjogi panasz tartalmi legitimációja**

A jelen panasz tehát nem arra irányul, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság „orvosolja” a bíróságok által elkövetett eljárási hibákat oly módon, hogy „korrigálja” a büntetőbíróságok által megállapított – a panaszos szerint téves – tényállást, még kevésbé arra, hogy „mentse fel” a panaszost. **A jelen alkotmányjogi panasz – a magyar jogrendben betöltött funkciójának megfelelően – kifejezetten és csak arra irányul, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg: a határozatok olyan büntetőeljárásban születtek meg, melyben sérült a panaszosnak a tisztességes eljáráshoz és a**

véleménynyilvánításhoz való alkotmányos alapjoga.

A 3231/2012. (IX.28.) AB végzés ugyanis rámutatott, hogy az alkotmányjogi panasz intézménye a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöböléséhez biztosít jogkört, nem pedig a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára. A 3147/2013. (VII.16.) AB végzés ezzel összhangban azért utasította vissza az alkotmányjogi panaszt, mert az valójában az ügyben hozott bírósági döntések tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáját adta. **Jelen panaszunkkal azonban kifejezetten az indítványozót mint vádlottat jogerősen elítélő bírósági eljárásban történt alaptörvény-ellenességet támadjuk, amely a vádlott tisztességes eljáráshoz való jogának súlyos sérelmében nyilvánult meg.**

Annak eldöntése, hogy a konkrét ügyben valóban sérültek-e a panaszosnak az említett jogai, már a kérdés és a panaszos lentebb részletesen kifejtett, vonatkozó érveinek az érdemi alkotmányjogi vizsgálatát igényli, amely implicálja, hogy a panasz tartalmilag is befogadható.

7. **A jogsérelem kapcsán felmerült kérdések alapvető alkotmányjogi jelentőségéről**
A fentiekén kívül a panasz befogadásának az Abtv. 29. §-ának másik, vagylagos feltétele alapján is helye van, mert az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, nevezetesen azt, hogy mennyire érvényesül, érvényesül-e valójában a magyar büntetőbírósági gyakorlatban az **Alaptörvény XXVIII. cikk (2)** bekezdésében nevesített **ártatlanság vétele,** amely eljárásjogi intézmény az Emberi Jogok Európai Egyezményének VI. cikke szerint is **a tisztességes eljáráshoz való emberi jog egyik részjogosítványát képezi.**

Ezen alapjogi kérdéseknek a jelen egyedi ügyön túlmutató jelentőségét önmagában is mutatja, hogy a Kúria 2016.El.II.JGY.K.1. számon közzétette „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírósági ítélezésben” elnevezésű Joggyakorlat-elemző Csoport Összefoglaló véleményét,¹ amely szerint „a bírói gondolkodásban fokozottan szükség van egyfajta alapjogi „átalakulásra”, az alapjogi szempontok fokozottabb megjelenítésére. Ez bírói bátorságot is feltételez, lévén a magyar bírói gyakorlat hagyományai az Alaptörvény egyes jogintézményeivel, illetve a konkrét szabályaival nem voltak összhangban. A bírának fokozottan számítaniuk kell alapjogi érintettségű ügyekben az Alkotmánybíróság döntésére, s ezt az alapjogi érintettséget nem csupán konkrét alapjogok felmerülésekor, hanem általában a jogértelmezés során is vizsgálni kell. Az ítélezés azon ágazataiban ahol alapjogok konkrétan is érintettek, így különösen a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága, a gyülekezési jog, és a tisztességes eljáráshoz való jog. Különös figyelmet kell fordítani az alkotmányos összefüggésekre, és a kapcsolódó alapjogi gyakorlat feltárására, mivel várható, hogy a bírói döntés alapjogi kontrolljára is sor kerül.” (Vélemény, 194-195. o.)

E szakmai megállapítások **külön is indokolják, hogy a tisztességes eljárásnak a magyar büntetőeljárás jogban betöltött szerepét az Alkotmánybíróság érdemi alkotmányjogi elemzésnek vesse alá annak érdekében, hogy – a 3/2013. (II.14.) AB határozat [33] bekezdésével összhangban – a jövőre nézve megfogalmazza azokat az alkotmányjogi szempontokat, amelyeket figyelembe véve a jogalkalmazók az adott jogvitákban kellőképpen mérlegelni tudnak.**

III.

¹ Elérhető: http://www.lb.hu/sites/default/files/joggyak/alaptorveny_osszefoglalo_velemen.pdf

Érdemi indokolás

8. **Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése**

Az indítványozónak mint vádlottnak az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) és (2) bekezdéseiben foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, valamint az ártatlanság vélelméhez fűződő jogát sértették meg a büntetőeljárásban.

Az Alaptörvény hivatkozott szakaszai a tisztességes bírósági eljáráshoz, valamint az ártatlanság vélelméhez fűződő jogot a következőképpen fogalmazza meg – idézem –:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.”

Határozott álláspontom szerint **az indítványozó részére ezen alapjogait az eljáró büntetőbíróságok nem garantálták, így azokat a bíróság megsértette, minek okán az eljárás eredményeként született döntések alaptörvényellenesek.**

9. **A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása**

Büntetőeljárásban a terhelt tisztességes eljáráshoz való joga magában foglalja – egyebek mellett – az ártatlanság vélelmét, vagyis azt, hogy a bizonyítási kötelezettség a vádat terheli, továbbá azt, hogy kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott terhére nem értékelhető (*in dubio pro reo*), végül a hatékony védelemhez való jogot. E három, immáron klasszikusnak mondható eljárási garancia nyilvánvalóan alkotmányos alapjogot jelent a büntetőeljárás terheltje számára, mely alapjogok bármelyikének sérelme önmagában alkotmányellenessé teszi a meghozott büntetőítéletet.

Annak érdekében, hogy a jelen panasz érdemben elbírálható legyen, a tisztelt Alkotmánybíróságnak egyrészt azt kell megvizsgálnia, hogy az eljáró büntetőbíróságok rendelkezésére álló bizonyítékok és peranyag alapján az ártatlanság vélelmének és az *in dubio pro reo* elvének a sérelme nélkül meg lehetett-e állapítani a panaszos bűnösségét.

Hangsúlyozzuk: ezzel a panaszos nem a büntetőbíróságok ítéletének a büntetőjogi felülvizsgálatát kéri, hanem csak azt, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság vizsgálja meg, hogy a határozatokhoz vezető büntetőeljárásban sérült-e a panaszos, mint terhelt tisztességes eljáráshoz való joga. Ezt az intellektuális feladatot nem lehet elvégezni annak dogmatikai értékelése nélkül, hogy a büntetőeljárásban *in concreto* előadott bizonyítékok vajon kétséget kizáróan megalapozhatták-e a marasztaló határozatokat. E dogmatikai munka nem kerülhető meg azon az alapon, hogy az már a határozatok érdemi büntetőjogi felülvizsgálatát jelentené, mert akkor a tisztességes eljáráshoz való jog (az ártatlanság vélelme és az *in dubio pro reo* elv) sérelmére alapított alkotmányjogi panasz lehetősége eleve kizárásra kerülne a gyakorlatban.

10. **A tisztességes eljáráshoz való jog mint a büntetőeljárás egészének „minősége”**

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegét – különös tekintettel, de nem kizárólagosan a büntetőeljárásra – az eljárás egészének minőségeként azonosította.

A tisztességes eljárás magyar nyelvben is elterjedt szinonimája az angol nyelvből átvett „fair eljárás” („fair trial”). Az eljárás fair, azaz tisztességes voltának minősítését

nem lehet kizárólag az eljárási szabályok betűszerinti szabályainak értelmezésével elvégezni, az eljárás egészének kell ugyanis tisztességesnek lenni, ez tehát az eljárás teljes egészét minősíti. Az angol nyelvben ugyanis a „fair” kifejezés nem a „szabályszerűséget” jelenti. A fair eljárás többet jelent tehát mint a legalitást, a törvény betűjének betartását. Ugyanezt az Alkotmánybíróság 6/1998. (III. 11.) AB határozata a következőképp foglalta össze: „a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes”.

Leghatározottabb álláspontunk szerint az eljárás egészében (tehát már a nyomozati szaktól kezdődően) folyamatosan tisztességtelenség nyilvánult meg a terhelttel/vádlottal szemben, amely tisztességtelenség a bírósági eljárásban különösen a bizonyítási szakaszban, a bizonyítási indítványok elutasításakor, a bizonyítékok értékelése körében, majd ebből eredően a helytelenül megállapított bizonyítékokból levont következtetések alapján megállapított tényállásban és annak jogi minősítésében öltött testet. A tisztességes eljárás alapvető követelményeinek ezen hiánya vezetett a nyilvánvalóan alapjogokat, így természetesen Alaptörvényt sértő határozatok meghozatalához.

11. **Az ártatlanság védelmének sérelme a panaszolt eljárásban**

A panaszos állítja tehát, hogy mind a másodfokú, mind pedig az elsőfokú határozat megsértette a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjog szerves részét képező ártatlanság védelmét és az *in dubio pro reo* elvét, mert a büntetőeljárásban szolgáltatott bizonyítékok alapján nem lehetett imperatív módon, minden kétséget kizáróan levonni azt a következtetést, hogy a panaszos, mint terhelt – mint vádlott – a vád tárgyává tett bűncselekményt elkövette volna. Az természetesen már nem képezheti a jelen eljárás tárgyát, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a panaszost, mint terheltet fel kellett volna menteni (mert felmentő ítéletet csak a büntetőbíróság hozhat), de azt az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése alapján meg lehet, illetve az Abtv. 27. §-a alapján meg kell állapítani, hogy a marasztaló ítélet meghozatalára az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésének sérelmével kerülhetett csak sor.

Megjegyezni kívánom, hogy az ártatlanság védelme a büntetőjogban általánosan érvényesül, jellegét tekintve inkább az az eljárást meghatározó alapelv, semmint egyéni alapjog. Az ártatlanság védelme elnevezés megtévesztő. Nem az „ártatlannak tekintést” írja elő az alkotmány, hanem a „bűnösség vélelmezésének a tilalmát”. E szemléletbeli különbségnek jelentősége van. A vélelem elsődleges kötelezettje ugyanis a bíróság, a tartalma pedig az, hogy a bíró nem prejudikálhat, nem tekintheti eleve bűnösnek a terheltet. Ez a szemlélet meg kell hogy határozza a büntetőeljárás egészét. Demokráciában a büntetőeljárás nem a bűnösnek beállított személy bűnösségének az igazolását jelenti, hanem annak eldöntését, hogy a terhelt tényleg bűnös-e.

Előbb kell a bírónak feltárni a tényeket, körülményeket, és ezek alapján meghoznia a döntést a bűnösség kérdésében. Az ártatlanság védelme tehát elsődlegesen a bíróságokat célozza.

Az ártatlanság védelmének másik következménye, hogy a bűnösség bizonyítása a vádat (ügyészséget, nyomozóhatóságot) terheli. Amennyiben a bíróság nem győződik meg teljesen a vádlott bűnösségéről, akkor a vádlottat – bizonyítottság

hiányában – fel kell mentenie, és – szintén az ártatlanság vélelméből következően – a bizonyítottság hiányában történő felmentéshez nem kapcsolható más joghatás, mint a bűncselekmény hiányában történő felmentéshez.

A magyar büntetőbírói gyakorlatban sajnos visszatérően fordul elő, hogy a büntetőbírói gyakorlatilag csak azért marasztalja el a vádlottat, mert a bűnössége a rendelkezésre álló adatok alapján „nem teljesen kizárt” (lásd az ún. *Móri ügyet*, ahol a magyar büntetőbírói gyakorlat úgy ítélte el két személyt másodfokon is 8 ember meggyilkolásáért, hogy az elítélt személyeknek semmi köze nem volt a bűncselekményhez). **Ezzel szemben a tisztességes eljáráshoz való jogból (az ártatlanság vélelméből, az *in dubio pro reo* elvéből) annak kell (kellene) következnie, hogy a vádlott csak akkor ítélt el, ha a perben a vád által szolgáltatott bizonyítékokból imperatív módon (szükségképpen) következik a vádlott bűnössége, nem pedig akkor, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok úgy is értelmezhetők, hogy azok megalapozhatják a bűnösséget.**

12. **A bizonyítási eljárás súlyos hiányosságairól**

Annak érdekében, hogy állást lehessen foglalni abban az alkotmányjogi jogkérdésben, hogy vajon a határozatok által megállapított tényállást – **az Alaptörvény XXVIII. cikkének (2) bekezdése** szerint – megalapozhatták-e a büntetőperben rendelkezésre álló bizonyítékok, először is figyelembe kell venni azt, hogy **a bíróságok a terhelt részére a bizonyítást nem engedték, attól önkényesen zárták őt el.**

A fenti ténymegállapítások a jelen eljárásban természetesen nem bírálhatók felül. Az azonban elbírálandó és elbírálandó az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése alapján, hogy vajon a fenti tényeket az eljáró büntetőbírók (és így a meghozott határozatok) a panaszos – mint a büntetőeljárás vádlottja – tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmével állapították-e meg? Határozott álláspontunk szerint igen, mégpedig azért, mert **a határozatok a fenti ténymegállapításoknak a panaszos cselekvőségére vonatkozó részét semmilyen formában nem támasztják alá, de még csak nem is vizsgálták korrekt módon.**

Megjegyzendő, hogy a panaszos, mint terhelt cselekvőségével kapcsolatban sem tárgyi bizonyíték, sem független (!) tanúvallomás nem áll rendelkezésre, mert ilyen nincsen. Sőt, a kezdeti rendőri intézkedés pontosan a peradatokkal ellentétes megállapításokat tartalmaz.

Felhívjuk a tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét, hogy a következőes bírói gyakorlat, és a szakirodalom alapján a Győri Járásbíróság B.696/2016/14. számú ítéletében helytelenül értékelte a peradatokat. Az ügyben **látletet beszerzésre nem került**, melyet az ambuláns lap nem pótol. A fentiek alapján sérülés bekövetkezte nem állapítható meg, az ambuláns lapon szereplő sérülések egyébiránt máshol, más időpontban és helyszínen is keletkezhetnek, különös tekintettel arra, **hogy a helyszínen intézkedő rendőr a vádbeli cselekmény megtörténte után megállapította, hogy sérülés nem keletkezett, még bőrpír sem volt** (melyet egyébként más tanúvallomás is megerősít). A sérülés hiányát további tanú [REDACTED] is megerősíti. Amennyiben a sértett azt állítja, hogy megsérült, akkor annak iü. orvosszakértői vizsgálata is indokolt, hogy keletkezhetett-e egyetlen tényezőről történő arconütéstől olyan sérülése, amely nem látszik sem közvetlenül az eset után, sem pedig kb. 1 órával sem a rendőri intézkedés ideje alatt; bőrpír nincsen, azonban utóbb annak „hatalmas” ereje (?) folytán szédülést okoz, illetve később a kórházban mégiscsak jól látható sérülést tapasztaltak. Létezik-e egyáltalán ilyen

pofon? Álláspontom szerint a kérdés megválaszolása szakértői kompetenciába tartozik, mellyel a vádlotti védekezés is ellenőrizhető, azonban **szakértő kirendelésére nem került sor**. Azt pedig nem lehet tudni, hogy mennyi idő telt el a rendőri intézkedés és a kórházi látogatás felvétele között, továbbá ebben az időszakban hol volt és mit csinált a sértett. Továbbá különös ellentmondás mutatkozik a sértett állításaiban, hogy hogyan és mikor, miért és milyen formában került kórházba, ellátásra stb. NEM történt szembesítés az eljárás során felgyülemelő ellentmondások tisztázásának megkísérlésére, pl. a sérülés megléte / hiánya kapcsán; illetve az ellentmondó vallomások különbségének feloldására sem történt meg a szembesítés, amely jelen esetben szükségszerűen hajtandó végre.

Maga a vád, illetve a vádbeszéd mondja ki, hogy jelen ügyben nincsen bizonyíték, azonban az ellentmondásokat elhallgatja, helyette a fentieket logikai láncként állítja be.

A fentieken kívül megjegyzendő továbbá, hogy a 2017. január 10. napján megtartott tárgyaláson a vádlott kioktatása arra történt meg, hogy nem vádolhat mást, így **kizárásra került abból, hogy védekezhessen és jogos védelemre történő hivatkozását előadhassa**. Álláspontom szerint egyrészt a vádlott védekezésének lehetősége nincsen ilyen módon korlátozva a Be.-ben, másrészt az igazat mondta el, hogy őt megütötték, harmadrészt pedig a véleményét fogalmazta meg az iratok alapján, hogy ki állhat a történetek mögött. A téves figyelmeztetés a jkv. 8. o. első bekezdésében található. Szilárd véleményem szerint csupán a **hamis** vád tilalmazott, amely azonban nem történt meg, sőt, ellentmondásokat kizárólag a sértetti oldal vallomásaiban találni.

Az eljárásban van olyan tanúvallomás, amely arra utal, hogy a vádlott kért segítséget kiabálva, hogy bántalmazza őt a sértett, ami egyértelműen mutatja, hogy az eset fordítva történt. **A jogos védelmi helyzet kizárja a bűnösség kimondásának lehetőségét!**

A **testi sértés** vonatkozásában: eredmény-bűncselekmény, ezért annak megvalósulásához a sérülés vagy a betegség **tényleges** bekövetkezése szükséges. Ehhez képest a testi épségnek csupán a veszélyeztetése, vagyis a passzív alany testi épségének, egészségének közvetlen veszélyhelyzetbe hozatala nem alkalmas a testi sértés miatti büntetőjogi felelősség megalapozására.

Jelen peres eljárásban az intézkedő rendőr állapította meg, hogy NINCSEN sérülés, továbbá látogatás sem áll rendelkezésre, pusztán egy ambuláns lap, amelynek keletkezése egyébiránt egy egyoldalú elmondást tartalmaz, éppen a sértett részéről, akinek a szavahihetősége az eljárás adatai alapján egyértelműen megkérdőjelezhetőnek tűnik.

A garázdaság esetében okszerűtlen, ésszerűtlen és iratellenes az eljárás bíróságok következtetése, és így a jogi minősítése is. Az új Btk. kommentárja e körben egyértelmű, a töretlen bírói gyakorlattal egyetemben: a **garázdaság** közösségellenességének kihívónak kell lennie. Ilyenek a társadalmi együttélés szabályaival való nyílt szembehelyezkedés, a provokatív, kötekedő magatartás, amelyre a társadalom tagjai félelemmel vagy megbotránkozással reagálnak. **(Jelen esetben a tanúk dolgoztak tovább, ha és amennyiben bármilyen támadás történt volna a vezetőjükkel szemben, minden bizonnyal beavatkoztak volna, hiszen többszörös túlerőben voltak az időskorú sértettel szemben.)** A garázdaság kihívó közösségellenességéhez tartozik, hogy elkövetője a közösségi együttélés szabályainak leplezetlen, gátlástalan, nyílt semmibe vételét fejezi ki, azaz feltűnést kelt öntörvényű, jogsértő viselkedésével. /A nagymamakorú sértett egyébiránt önmagában is alkalmatlan a vele szemben felhozott vádak tartalmának kimerítésére./

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelnie, mérlegelnie kellett volna. Ehelyett a bíróság a tényállást úgy állapította meg, hogy az ítéletből nem derült ki, milyen konkrét indokok alapján fogadta vagy vetette el az egyes bizonyítékokat, és valójában melyik konkrét bizonyítékra és milyen érvelésre alapozott. Márpedig ez a mulasztás a vádlott cselekvésének jogi minősítését alapvetően befolyásolja.

Felhívjuk a tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét arra is, hogy mind az első, mind pedig a másodfokú bíróság, mind az anyagi jogi jogszabályokat, mind pedig magát az Alaptörvényt is figyelmen kívül hagyta, mikor megvonta a vádlottól az objektív valóság bizonyításának lehetőségét. (Nem engedte a látélet beszerzését, az iü. orvosszakértő kirendelését, nem vette figyelembe a rendőri intézkedésben megállapítottakat, nem vette figyelembe, hogy a vád alapján semmilyen bizonyíték nincsen, melyre az ügyész is rámutatott, hanem önkényes értékelést hajtott végre, melynek eredménye az ítélet meghozatala lett.)

13. **A védelemhez való jog megsértése**

Az eljáró büntetőbíróságok továbbá megsértették a panaszos, mint vádlott hatékony védelemhez való jogát is.

A védelemhez való jog alkotmányjogi megítélése körében kiemelni kívánom, hogy az eljárási jogok a védelemhez való jogot tágabb (materiális) értelemben közelítik meg. Eszerint a védelemhez való jog magában foglalja azt is, hogy az eljáró hatóságoknak is segíteniük kell a védelmet, és a mentő, enyhítő körülményeket is fel kell tárniuk (22/1994 (IV. 16.) AB határozat).

A védelemhez való jog tágabb (materiális) felfogásából (valamint a tisztességes eljáráshoz való jogból) következik a „fegyverek egyenlősége” is, amelynek értelmében a vádnak és a védelemnek is azonos esélyeket kell adni. „A fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen” – fogalmazott az Alkotmánybíróság.

A panasszal támadott határozatok a vádlott védelemhez való jogát és a fegyverek egyenlőségének elvét is súlyosan – alaptörvény-ellenességet eredményező módon – sértették meg, ugyanis, a bíróságok nem fogantatosították a vádlott ártatlansága igazolása végett előterjesztett konkrét bizonyítási indítványokat, így nem biztosították számára a tisztességes eljárás követelményéből eredő olyan jogait, mint a valóság feltárása, további bizonyítékok beszerzése, az ártatlanság bizonyításának lehetőségét.

14. **Az eljárás során figyelembe veendő, irányadó európai emberi jogi joggyakorlat**

Itt jegyzendő meg az EJEB által elvárt további gyakorlat az alábbiak szerint.

Az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése értelmében Magyarország biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. Az emberi jogokat érintő nemzetközi kötelezettségek közül az egyik legfontosabb az Emberi Jogok Európai Egyezményében (a továbbiakban: EJE) lefektetett minimum követelmények tiszteletben tartása. Az Alaptörvény tisztességes eljáráshoz való jogot rögzítő XXVIII. cikkében beazonosítható az EJE 6. cikkének tartalma, melyre vonatkozó strasbourgi bírósági gyakorlatra tehát az Alkotmánybíróságnak is figyelemmel szükséges lennie (22/2013. (VII. 19.) AB határozat, 16.).

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) értelmezésében az EJEE 6. cikke által védett tisztességes eljáráshoz való jog alapvetően nem foglalja magába annak vizsgálatát, hogy minden eljárási szabályt betartott-e és érdemben helyes döntést hozott-e a bíróság. Általában a bizonyítékok befogadása és értékelése, valamint a tényállás megállapítása is kívül esik e jog védelmi körén. A nyilvánvalóan **önkéntes vagy teljességgel** ésszerűtlen döntés azonban megvalósíthatja e jog sérelmét. (*Sisiojeva és mások c. Lettország*, GC, 60654/00, 2007. január 15.)

A **nyilvánvalóan önkéntes vagy teljességgel ésszerűtlen** bírósági döntés egyik esete, amikor büntetőügyben teljességgel tisztességtelen vagy önkényes következtetésre vezet a bizonyítékok téves értékelése. (*Scheper c. Hollandia*, 39209/02, 2005. május 5.)

Kivételesen a tisztességes eljáráshoz való jog körében vizsgálható a védelem bizonyítékának (tanújának) jelentősége is, ha e bizonyítékot elvetették (a tanút nem hallgatták meg), holott feltétlenül szükség lett volna rá az igazság (bűnösség) tisztázásához, és befogadásának hiánya teljességgel ellehetetlenítette a védekezést, egészében tisztességtelenné téve az eljárást.

(*Butkevicius c. Litvánia*, 48297/99, 2000. november 28.), *Krempovskij c. Litvánia*, 37193/97, 1999. április 20.)

Egyezményesértő **valamely bizonyíték be nem fogadása, ha a döntés nem kellően indokolt**, az elvetett bizonyíték súlyosan megingatná a vádat, és a vád alapja gyenge. Ilyen esetben nem bírói mérlegelés kérdése a védelem által felajánlott bizonyíték szükségességének és elegendőségének megítélése. (*V.D. c. Románia*, 7078/02, 2010. február 16., 107-116.)

A fentiekben írtak szerint tehát nem külön-külön, hanem összességében is vizsgálni szükséges a tisztességes eljáráshoz való jog meglétét. Álláspontom szerint jelen ügyben a bizonyítékok értékelése vagy kizárása nyilvánvalóan önkényes jellegű volt, avagy teljességgel ésszerűtlen döntésnek minősíthető, hogy minden periratokban fellelhető bizonyítékkal ellentétes következtetés levonására került sor, amely így azonban megvalósíthat a jelzett jog sérelmét is.

15. **A panasz érdemi indokolásának összefoglalása**

A büntetőeljárásban a panaszos fellebbezése kifejezetten támadta az elsőfokú határozat által megállapított tényállást. Ennek ellenére a másodfokú határozat elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, annak teljeskörű vizsgálata nélkül. E vizsgálat pedig semelyik fokon nem történt meg.

A fentiek alapján ezért azt kéri a panaszos, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság szíveskedjék megállapítani, hogy a határozatok sértik a panaszos, mint terhelt tisztességes eljáráshoz és az ártatlanság vélelméhez jogát, mert semmilyen bizonyíték által alá nem támasztottak, továbbá a bíróságok pedig a panaszos – mint vádlott – saját ártatlanságának bizonyítására vonatkozó indítványait elvetették.

Amennyiben a tisztelt Alkotmánybíróság nem állapítja meg, hogy a támadott határozatok – illetve az ahhoz vezető büntetőeljárás – sértik a panaszosnak a tisztességes eljáráshoz való jogát, akkor azzal lényegében azt mondaná ki, hogy marasztaló büntető ítéletet „bemondásra” is meg lehet hozni, azaz bárkit el lehet ítélni egy olyan cselekményért, amelyben a részvételét egyetlen objektív bizonyíték sem támasztja alá. Sőt, jelen esetben ezzel éppen ellentmondó bizonyítékok is fellelhetőek, ráadásul nem is kevés számban.

A támadott ítélet alkotmányjogi abszurditását (*ergo* a tisztességes eljáráshoz való

[REDACTED]

jog sérelmét) plasztikusan bizonyítja, hogy amennyiben egy polgári ügyben az egyik fél egyszerűen azt állítja, hogy a másik félnek átadott egy bizonyos összeget, de ezen állítását semmi nem bizonyítja, akkor ezen állítást – ha azt a másik fél vitatja – a polgári bíróság biztosan nem állapítja meg tényként. Ehhez képest a jelen ügyben a panaszos vádlott bűnösségét a határozatok konkrét bizonyíték hiányában állapították meg, kizárva az ellenbizonyítást, ami pedig dogmatikai nonszensz.

IV.

Indítvány a határozatok végrehajtásának felfüggesztésére

16. Az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján indítványozzuk, hogy a büntetőügyben első fokon eljáró Győri Járásbíróság az ítélet végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggeszteni szíveskedjék.
17. Magától értetődik, hogy az ítélet azonnali végrehajtása a panaszosra nézve közvetlen és konkrét, nem reparálható sérelemmel járna. Ezzel szemben a panaszos a büntetőeljárásában mindvégig részt vett, a hatóságokkal együttműködött, az eljárás alól nem vonta ki magát, így az ítélet végrehajtásának esetleges késedelme a közérdekre nézve sérelemmel nem járhat, a végrehajtás meghiúsulásának kockázata fel sem merül. Ezen kívül az Alkotmánybíróság elsőként a panasz befogadhatóságáról dönt, mely viszonylag gyorsan várható.

V.

Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

18. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az indítványozó ezúton akként nyilatkozik, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben **neve nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.**

Budapest, 2018. október 2.

Tisztelettel:

[REDACTED]